

ตุ้มเรียนภาษาไทยอย่างไร

ฉบับปรับปรุงจากองค์การค้ำของคุรุสภา

495.915

ส 475 ต

สังแสง เมฆสวรรค์ พ.บ., M.S. in E

พิมพ์ที่

โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำ

เลขห้อง 214

เลขหมู่ 495.915
ส 475 ๓

เลขทะเบียน

-15

คำนำ

หนังสือเรื่อง “ตุ้มเรียนภาษาไทยอย่างไร” ของ
อาจารย์ส่องแสง เมฆสวรรค์ เล่มนี้ อาจารย์ส่องแสง
ได้เขียนขึ้นตามคำปรารภ ของ อาจารย์ใหญ่ โรงเรียน
ประถมสาธิตฯ ว่าอยากให้อาจารย์ส่องแสงเขียนเรื่อง
เกี่ยวกับการสอนภาษาไทยตามที่อาจารย์ส่องแสงได้ใช้
สอนและให้อ่านสนุกๆ ด้วย อาจารย์ส่องแสงได้ทำ
การสอนภาษาไทยชั้นเด็กเล็กและชั้นประถมศึกษา ๑ มา
แล้ว เรื่อง “ตุ้มเรียนภาษาไทยอย่างไร” คงเป็นแนว
ทางให้คุณพ่อ คุณแม่ของนักเรียน ตลอดจนนิสิตและ
นักศึกษาได้หลักและวิธีการสอนภาษาไทยที่ดีไปได้
การแนะนำช่วยเหลือส่งเสริมการเรียนภาษาหรือวิธีสอน
ตามวิธีการที่ดีและถูกต้องแล้ว เด็กย่อมจะเรียนได้ดี
ได้เร็ว สนุกสนานและเพลิดเพลินด้วย

สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประถมสาธิตฯ
ขอขอบคุณอาจารย์ส่องแสงที่ให้สมาคมจัดพิมพ์หนังสือ
เรื่อง “ตุ้มเรียนภาษาไทยอย่างไร” ขึ้นจำหน่าย เพื่อ
นำผลกำไรสมทบทุนสร้างสระว่ายน้ำ โรงเรียนประถม
สาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

สมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนประถมสาธิตฯ

^๒ ^๑
 ตมเรียนภาษาไทยอย่างไร
^๑

ตุ่มเป็นนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต ฯ และถ้า
 จะเขียนชื่อของโรงเรียนให้เต็มยศก็ต้องว่า โรงเรียน
 ประถมสาธิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 เวลานั้นตุ้มกำลังเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ ตุ้มยังจำเรื่อง
 ราวตอนอยู่ชั้นเด็กเล็กได้ดี แม้ว่าจะไม่หมดจดทุกตอน

ตอนตุ้มเข้าโรงเรียน ป.ว.ศ. (ชื่อย่อของ
โรงเรียน) ตุ้มต้องสอบเข้าเพื่อเรียนชั้นเด็กเล็ก ซึ่ง
เท่ากับชั้นเตรียมประถม ๑ นั่นเอง ตุ้มโชคดีที่สอบ
เข้าได้ แม่จึงให้ตุ้มตามยายน่ารัก ๑ ตัวเป็นรางวัล
ตุ้มยังเล่นอยู่จนทุกวันนี้ เวลาโรงเรียนเปิดใหม่ ๆ
ตุ้มมีเพื่อนมากเหลือเกิน ทุกคนเป็นเพื่อนใหม่ของตุ้ม
วันแรกอาจารย์ให้ตุ้มและเพื่อน ๆ บอกชื่อตัวเอง ตุ้ม
จำไม่ค่อยได้เลย เพื่อนที่ตุ้มจำได้ก่อนคืออ้วน เป็น
เด็กผู้หญิงเหมือนตุ้ม และต่อมาเราก็รักกันมาก
อาจารย์พาตุ้มกับเพื่อน ๆ ไปดูที่ต่าง ๆ ในโรงเรียน มี
ห้องนา ห้องพยาบาล และห้องอาหาร เป็นต้น วัน

แรก ๆ ตุ่มไม่ได้อ่าน ก ไก่ ข ไข่ อย่างที่บ้านน้อย
(คนเลี้ยงของตุ่ม) ถาม แต่ตุ่มก็มีอะไร ๆ ที่สนุกทำ
ทุกวัน และตุ่มคิดว่าโรงเรียนของตุ่มน่าจะสนุก และตุ่ม
รักโรงเรียนมาก ตุ่มอยากเล่าอะไร ๆ ที่ทำได้ให้ฟัง
ทั้งหมด แต่ตุ่มคิดว่ายังไม่เหมาะ เพราะต้องเล่ายาว
เกินไป ตุ่มจะขอเล่าเฉพาะตุ่มเรียนภาษาไทยอย่างไร
เท่านั้น เนื่องจากมีหลายคนคิดว่าตุ่มเรียนแบบใหม่
อ่านเป็นคำ ๆ เป็นประโยค ไม่ได้สะกด ก กา หรือ
อ่าน ก ไก่ ข ไข่ แล้วตุ่มจะอ่านหนังสือออกได้
อย่างไร ทั้งนี้ด้วยเหตุผลที่ว่าคำไหนไม่เคยอ่านมา
ก่อนคงอ่านไม่ได้

ก่อนนอน ตุ่มชอบบอกว่า โรงเรียนประถมสาธิตฯ
มีหลักสูตรของตนเอง โดยใช้หลักสูตรของกระทรวง
ศึกษาธิการเป็นหลัก และมาต่อเติมปรับปรุงบ้าง เพื่อ
ให้เหมาะสมกับสภาพ สังแวดล้อม และพัฒนาการ
ของเด็ก (ตอนนั้น อย่าหาว่าตุ่ม “แก่เกินเด็ก” เลย
ถ้าอยากทราบว่า ทำไมตุ่มจึงเล่าอะไร ๆ มากนักละก็
โปรดดู ใจรอคุณหมายเหตุตอนท้ายของเรื่องนเถิด)
สำหรับหลักสูตรภาษาไทยนั้น แบ่งเป็น ๔ ข้อใหญ่ ๆ

๔
คือ ๑. การฟัง ๒. การพูด ๓. การอ่าน และ ๔.
การเขียน

๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ สมุดมอญชนเด็กเล็กตามเรียนภาษาไทยอย่างไร

๑
การฟัง ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐
เพื่อน ๆ ทุกวัน แล้วยังแถมมีเรื่องแปลก ๆ กว้านทาน
อีก ซึ่งตุ้มจะเล่าต่อไป เรื่องนิทานของโปรดของตุ้ม
นั่น ตุ้มคิดว่ามีประโยชน์ที่สุดสำหรับพวกเด็ก ๆ อย่าง
ตุ้ม การเรียนรู้โดยมีนิทานประกอบทำให้ตุ้มจำได้นาน
นิทานบางเรื่องมคตติ เช่นเรื่องลูกไก่ค้อ ทำให้ตุ้ม
ไม่อยากดอกับแม่ต่อไป ตุ้มกลัวได้รับอันตรายเหมือน
ลูกไก่ตัวนั้น บางเรื่องมีแม่มดใจร้าย แล้วยังแถม
ได้รับกรรมตอบสนองของความชั่วร้ายของแก ตุ้มคิดว่า
ตุ้มจะไม่เป็นคนใจร้ายอย่างยายแม่มด

นอกจากตุ้มจะจำอะไร ๆ ที่ดี ๆ จากนิทานได้แล้ว
นิทานที่อาจารย์เล่าโดยมีรูปภาพประกอบทำให้ตุ้มได้
มีความสังเกตเพิ่มขึ้น เช่นสัตว์ในภาพมีกตัว มันทำ
ท่าอย่างไร แมวตัวนี้มีลักษณะไม่เหมือนกับแมวตัวอื่น
นกตัวใหญ่เป็นพ่อ นกตัวกลางเป็นแม่ นกตัวเล็กเป็น

ลูก เป็นต้น ตุ่มตคนิทานเหมือนตึดช็อกโกเลต แต่
มีเพื่อนของตุ้มบางคนไม่ชอบฟังนิทาน ท่าทางของเขา
ไม่นึกสนุกเลย เพราะเขาไม่เคยฟังนิทานมาก่อน เขา
จึงไม่รู้ว่านิทานนั้นเป็นเรื่องเล่า เขาต่างกับตุ้มที่มีแม่
เล่านิทานให้ฟังก่อนเข้าโรงเรียนด้วยซ้ำไป แต่ต่อ
มาไม่นาน นักเพื่อนคนนั้นก็ตคนิทานเหมือนกับตุ้ม
นักเรียนไม่ได้ฟังนิทานเฉยๆ พอฟังนิทานเสร็จ
อาจารย์มักถามเรื่องจากนิทานนั้น เพื่อจะได้ทราบว่า
ใครเข้าใจและไม่เข้าใจอย่างไร นักเรียนส่วนมากเข้าใจ
นิทานดีและสามารถตอบคำถามของอาจารย์ได้

โดยปรกติ อาจารย์ไม่ได้เล่านิทานคนเดียว
อาจารย์ให้นักเรียนผลัดกันออกมาเล่านิทานวันละคน
สองคน ดูๆ ก็ไม่น่าเชอหตุ้มฟังนิทานทเพื่อนบางคน
เล่าได้สนุกเหมือนกัน บางคนเล่าไม่ค่อยสนุก แต่
ตุ้มเห็นอาจารย์ตั้งใจฟังเรื่องของเขา ตุ้มก็คิดว่า ตุ้ม
ควรสนใจเรื่องของเขาบ้าง

บางท้ออาจารย์มีข่าวแปลกๆ มาเล่าให้นักเรียนฟัง
และมีภาพจากหนังสือพิมพ์มาติดไว้ให้ดูประกอบ เช่น
ข่าวเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สมเด็จพระ

นางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และเจ้าฟ้าทศพรองค์
 เป็นต้น การฟังම්ประโยชน์นอกอย่างหนึ่งก็คือ การ
 เล่นเกมทำตามคำสั่ง เช่น อาจารย์บอกว่า ยืน นั่ง
 ตบมือสองที ยกมือซ้าย ยกมือขวา ฯลฯ นักเรียน
 ก็ทำตาม เราสนุกกันเหลือเกิน และตุมก็อดจำตัวเอง
 ไม่ได้เมื่อเวลาทำผิด ๆ

การพูด ความจริงตุมกับเพื่อน ๆ ต่างก็พูดภาษา
 ไทยได้ทุกคน และเรารู้เรื่องกัน เข้าใจกัน เช่น โต้ง
 อยากได้น้ำปลา เขาก็บอกว่า “ขอน้ำปลาหน่อย” ตุม
 ก็หยิบขวดน้ำปลาให้โต้งได้ หรือ “แดงหกลดมคะ”
 อาจารย์ก็ใส่ยาให้ เรารู้เรื่องกันดีอยู่ แต่อาจารย์บอก
 ว่ายังพูดไม่ถูก อาจารย์ช่วยแก้คำพูดที่ผิด ๆ ให้เสมอ
 นอกจากต้องหัดพูดให้ถูกต้องแล้ว อาจารย์ยังหัดให้ตุม
 กับเพื่อน ๆ เป็นคนกล่าวพูดด้วย อย่างที่ตุมเล่ามาแล้ว
 ว่า ตุมได้ฟังนิทานของเพื่อน ๆ นั้นคือการหัดพูดของ
 นักเรียนที่ต้องพูดให้คนอื่นรู้เรื่องด้วย ไม่ใช่เข้าใจ
 คนเดียว รู้เรื่องคนเดียว เวลาจะพูดหน้าชน อาจารย์
 ให้ทำท่าสบาย ๆ ไม่ยืนตัวตรงเป็นตุ๊กตาทหาร หรือ

ขยุกขยิก เอมื่อใส่กระเป๋ากางเกงบ้าง จับกระโปรง
 บ้าง ขอสำคัญต้องพูดเสียงดังพอให้เพื่อนได้ยิน
 ตะโกนหรือกระซิบไม่ได้ทั้งนั้น อาจารย์มค่าเตือน
 นักเรียนแปลก ๆ เสมอ อย่างตุ่มชอบพูดว่า “ทน ๆ”
 เวลาเล่นทาน อาจารย์ลองพูดอย่างตุ่มบ้าง ทำให้
 ตุ่มระวังตัวขึ้น เพื่อนบางคนขำย ไม่ยอมพูดหน้าชั้น
 อาจารย์ก็ช่วยให้กำลังใจ หรือให้ลองซ้อมเล่นทาน
 ให้อาจารย์ฟังคนเดียวก่อน เป็นต้น อนึ่ง การพูดหน้า
 ชั้นไม่ได้มีแต่การเล่นทานอย่างเดียว ใครอยากเล่า
 เรื่องของเล่นที่ชอบก็ได้ จะเล่าเรื่องหนึ่งทีได้มากก็ได้
 บางคนตัดรูปจากหนังสือพิมพ์เอามาเล่าเป็นข่าวก็ได้
 ตุ่มมีเวลาสำหรับการฟังการพูด เรียกว่า “สนทนา”
 วันละ ๑๕ นาที

เรื่องการฟังการพูดนี้ บางทีอาจารย์ก็เอาภาพยนตร์
 มาฉายให้ดู เมื่อดูจบแล้วก็ให้นักเรียนตอบคำถาม
 นักเรียนมักอยากตอบ อยากถาม อยากพูดมากเหลือ
 เกิน จนทนรอให้อาจารย์อนุญาตก่อนไม่ได้ ต่างก็พูด
 เอะอะออกมา (ตุ่มเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน) ตุ่มว่า
 ตอนนั้นไม่มีคนฟัง อาจารย์ก็แยะเพราะฟังไม่รู้เรื่อง ถึง

ตอนนั้น อาจารย์จะเตือนเรื่องมารยาทในการฟังการพูด
ทันที ตุ่มว่าเด็ก ๆ ลืมเก่งจริง ๆ

การอ่าน ตุ่มได้เล่าไว้ในตอนแรกแล้วว่า ตุ่ม
เรียนอ่านเป็นคำและเป็นประโยค ไม่ได้อ่านแบบสะกด
ตัวตั้งแต่แรกเหมือนอย่างทบางคนเรียน แต่ก็ไม่ใช่ว่า
พอเข้าเรียนแล้ว ตุ่มก็ต้องอ่านคำอ่านประโยคทีเดียว
อาจารย์สอนตุ่มให้มีความพร้อมที่จะอ่านเสียก่อน โดย
สอนให้รู้จักมีความสังเกตทั้งทางตาและหู เช่นสอนให้
สังเกตระหว่างตัว น กับ ม หรือหัดฟังเสียงมา กับ มา
อาจารย์สอนให้ตุ่มรู้จักสังเกตโดยให้เล่นเกมต่าง ๆ
ตัวอย่างเช่น ถ้าจะสอนให้มีความสังเกตทางตา
อาจารย์ก็ให้นักเรียนดูรูปภาพแมวที่เหมือน ๆ กันสัตว์
แต่จะมีอยู่ตัวหนึ่งที่ม้อะไรบางอย่างผิดกับตัวอื่น ๆ
นักเรียนจะต้องหาให้พบว่าแมวตัวไหนที่ต่างกับเพื่อน
ของมัน และเมื่อจะสอนให้มีความสังเกตจากสิ่งที่
ได้ยิน อาจารย์ก็ให้นักเรียนฟังหน้าลงกับโต๊ะแล้ว
ให้ทายว่าเสียงที่อาจารย์ทำขนนนเป็นเสียงอะไร เช่น
เสียงเทน้ำ เสียงเคาะโต๊ะ เป็นต้น บางครั้งอาจารย์

กรอกน้ำใส่ขวดขนาดเดียวกัน แต่ใส่น้ำมากน้อยต่าง
 กัน แล้วอาจารย์ยกเอาไม้เล็ก ๆ เคาะขวดนั้น ๆ ให้
 นักเรียนสังเกตว่าเสียงต่างกันหรือไม่ เมื่อเลาถึงเรื่อง
 เสียงต่าง ๆ ทำให้ตุ่มนักเรียนถึงอาจารย์ที่สอนดนตรีได้
 อาจารย์ให้ นักเรียนรู้จักฟังเสียงต่าง ๆ เหมือนกัน
 โดยเปิดแผ่นเสียงทมิเสียงรถไฟ เสียงร้องของสัตว์
 ต่าง ๆ แล้วให้นักเรียนทาย หรือเลียนเสียงเหล่านั้น
 เมื่อถึงตอนเริ่มอ่านจริง ๆ ตุ่มก็ให้อ่านชื่อ
 เพื่อน ๆ ชื่ออาจารย์ในโรงเรียน ของใช้ส่วนตัวของ
 นักเรียน ของใช้ในโรงเรียน ชื่อสัตว์ต่าง ๆ ชื่อวัน เดือน
 ปี ชื่อสัตว์ และคำที่เกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์เบื้องต้น
 สุขศึกษา สังคมศึกษา เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่พบ
 เห็นและจำเป็นในชีวิตประจำวันทั้งสิ้น ตุ่มอ่านโดยมี
 ของจริงหรือภาพประกอบบ้าง หรือบางทีอาจารย์หรือ
 นักเรียนทำท่าประกอบบ้าง คำที่นักเรียนให้อ่านแล้ว
 อาจารย์จะเขียนลงในบัตรคำ (คือกระดาษแข็งกว้าง ๕
 นิ้ว ยาว ๘ นิ้ว) แล้วตัดทแผ่นป้ายไว้ให้ดู เพื่อให้
 นักเรียนคุ้นตา ต่อมาอาจารย์จะทบทวนคำพวกนั้นนอก
 เวลาให้ฝึกอ่านบัตรคำ อาจารย์มวธต่าง ๆ ให้ตุ่มตนเอง

เสมอ เช่น ให้ต้มเป็นคนถอบตรุษให้เพื่อน ๆ อ่านบ้าง
บางทคนหนึ่งได้สวยที่สุด (คือนั่งตัวตรง ขาชิดกัน)
ก็ได้อ่านก่อน และมีสหสเลือกเพื่อนอ่านต่อไป นักเรียน
ต่างก็อยากได้รับเลือกและแข่งกันว่าใครจะได้อ่านก่อน
ทุกคนจึงตั้งใจอ่าน ตั้งใจเรียนเอง

พออ่านเป็นคำ ๆ ได้มากพอสมควร อาจารย์ก็
เอาคำเหล่านั้นมาแต่งเป็นประโยคให้นักเรียนอ่าน ต้ม
ก็ใจนักหนาเวลาอ่านเป็นประโยค ๆ ได้ด้วยตนเอง

ต้มไม่ได้ อ่านคำที่เกี่ยวกับสิ่งของใกล้ตัว หรือ
ของใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น ต้มยังอ่านหนังสือ
สุดาควาเล่มหนึ่งและสองด้วย (หนังสือของกระทรวง
ศึกษาธิการ) หนังสือสุดาความีรูปสวย ตัวหนังสือ
โตน่าอ่าน ต้มอ่านรู้เรื่องเร็ว เพราะอ่านแบบเป็นคำ
เป็นประโยคนั่นเอง ต้มจึงรู้สึกสนุกมาก

นอกจากอ่านหนังสือสุดาควาแล้ว ต้มยังมีหนังสือ
เล่มยักษ์อ่านด้วย หนังสือเล่มยักษ์กคอกกระดาดแผ่น
โต ๆ ทอาจารย์เขียนเรื่องสั้น ๆ ให้อ่าน เช่นเราเรียน
เรื่องสัตว์ อาจารย์ก็แต่งเรื่องกระต่ายว่ามันมีรูปร่าง
ลักษณะสัตว์เป็นอย่างไร ให้เราอ่านประกอบการเรียน

ด้วย หนังสือเล่มยักษ์มรูปวาดสวย ๆ ด้วย แต่ว่า
ไม่ว่าจะอ่านหนังสือสุภาษิตหรือหนังสือเล่มยักษ์ เมื่อ
อ่านจบตอนแล้ว อาจารย์ต้องถามเรื่องที่อ่านเสมอ
เพื่อจะได้ทราบว่าคุ้มกับเพื่อน ๆ เข้าใจเรื่องที่อ่านหรือ
ไม่ อาจารย์บอกว่าคนที่อ่านหนังสือแล้วไม่รู้เรื่อง
เรียกว่าอ่านได้ แต่อ่านไม่ออก อีกอย่างหนึ่งที่คุ้มจะลืม
เล่าเสียไม่ได้ก็คือเรื่องเสียงที่อ่าน อาจารย์ให้นักเรียน
อ่านเหมือนเสียงพูด และมีวรรคตอนด้วย เพื่อนบาง
คนอ่านเหมือนเสียงเพลง อาจารย์ให้เขาพยายามอ่าน
โดยไม่มีทำนอง เรื่องเสียงอ่านนั้นคุ้มเรื่องจำเสมอ
เพราะอาจารย์ทำเสียงล้อพวกนักเรียนที่อ่านเหมือนร้อง
เพลงได้เหมือนมาก ฉะนั้นถ้าใครลืมตัว ก็จะถูก
เพื่อน ๆ ท้าคำสอนของอาจารย์ได้เตือนทันที
คุ้มว่าโรงเรียนของคุ้มเหมือนมีร้านขายหนังสือ
เล็ก ๆ ทุกห้อง เพราะทุกห้องมีชั้นสำหรับวางหนังสือ
และมีหนังสือจำนวนมากไม่น้อยวางอยู่ หนังสือในชั้นเด็ก
เล็กมีหนังสือฝรั่งและหนังสือไทย คุ้มอ่านหนังสือฝรั่ง
ไม่ออก แต่ครูเรื่องราวดีเพราะอาจารย์เคยเล่าเรื่องให้
ฟังแล้ว พวกนักเรียนชอบพลิกดูรูปต่าง ๆ เพราะรูป

แต่ละรูปที่สวยงามใจ และรูปคน รูปสัตว์ก็เหมือนมีชีวิต พุดคุยได้ หนังสือภาษาไทยเล่มโตขนาดหนังสือ
 สุดาความหลายเรื่อง เป็นหนังสือชุดของกระทรวง
 ศึกษาธิการ มีเรื่องเบ็ดเตล็ด กระจายหางสน ขอแม่
 ให้ลูกนก บ้านใหม่ โรงเรียนใหม่ และเรื่องอื่นๆ อีก
 หนังสือของโรงพิมพ์อนกมอีก เช่น ยายกะตา ขนมน
 แสงจ กระจายน้อยเนตรแดง ปลาบู่ทอง เป็นต้น
 หนังสือภาษาไทยพวกนี้ รูปสวยและตัวหนังสือโตน่า
 อ่านทนทน มักรเรียนหลายคนใจดีเอาหนังสือที่คุณพ่อ
 คุณแม่ขอให้มาวางทชนเพื่อให้เพื่อน ๆ ได้ดูรูปสวย ๆ
 และอ่านด้วย พวกนักเรียนชายมักชอบหนังสือการ์ตูน
 แต่ไม่ค่อยชอบดูหนังสือการ์ตูนเลย มันยุ่งยาก ยุ่งทาง
 ตัวหนังสือและตัวพระเอกนางเอก รบกันเรื่อย ให้ดื่ม
 นิ่งเฉย ๆ ยังดีกว่าดูหนังสือการ์ตูนพวกนั้น หนังสือที่
 วางทชนนี้ สำหรับครูหรืออ่านเวลาหยุดพักหรือเวลา
 ว่างงานที่อาจารย์ให้ทำเสร็จก่อน บางครั้งพวกนักเรียน
 รู้สึกสนุก ชวนกันเอาหนังสือเรื่องเดียวกันมาอ่าน
 พร้อมกันหลาย ๆ คน ตุ่มอดไม่ได้จะไปร่วมวงอ่านกับเขา
 ด้วย ถ้าไหนที่อ่านไม่ได้ ตุ่มก็เงยบฟังเพื่อน ๆ อ่าน

ตุ้มก็ได้อ่านคำใหม่ด้วย ตุ้มอ่านไม่เก่งเท่าอ้วนเพื่อน
ของตุ้ม คำไหนที่อ่านไม่ได้ตุ้มก็ถามอาจารย์หรืออ้วน
แม่ปลอบตุ้มว่า ตุ้มอ่านได้มากแล้วและอ่านเก่งขึ้น
ทุกวัน ๆ

จริงอย่างแม่พูดทุกอย่าง ต่อมาตุ้มช่วยตัวเองได้
มากมาย เพราะอาจารย์สอนตุ้ม ให้รู้ข้อพยัญชนะ
ทั้ง ๔๔ ตัว เพิ่มจากที่เรียนให้รู้บางตัวที่ต้องใช้ ให้
รู้จักสระที่ต้องใช้เสมอ ๆ หลายตัว เช่น ำ และตุ้ม
ก็ได้อ่านคำที่สระเหมือนกันออกเสียงทำนองเดียวกัน
เช่น บ ำ บา ป ำ ปา ม ำ มี ต ำ ตี เป็นต้น
อาจารย์ให้รู้จักเทียบเสียงก่อนจึงให้สะกดคำ

การเขียน อาจารย์สอนเขียนเหมือนสอนการอ่าน
คือให้นักเรียนมีความพร้อมก่อน ความพร้อมที่จะ
เขียนได้ออก จับดินสอได้ถนัด นั่งถนัดคือหลังตรง
เวลานั่งต้องไม่ก้มจนใกล้กระดาษ และสามารถลาก
เส้นต่าง ๆ ได้คล่องทั้งเส้นตรง เส้นโค้ง และวงกลม ๆ
ฉะนั้น ตุ้มจึงได้รับการฝึกเรื่องเหล่านี้จนทำได้ดี เพื่อน
บางคนเขียน ก ไก่ ถึง ฮ นกฮูก ได้คล่องมาจากบ้าน

แต่จับดินสอไม่ถูกวิธี อาจารย์ไม่ยอมปล่อยตามใจ
 พยายามแก้ไขเขาจนได้ ต่อมาตุ้มหัดเขียนชื่อตัวเอง
 และชื่อของเพื่อน ๆ บ้าง เวลาอ่านคำใหม่แล้ว
 อาจารย์ก็เลือกบางคำให้หัดเขียน วิธีสอนเขียนก็คือ
 อาจารย์เขียนซ้ำ ๆ ให้ดูบนกระดานชอล็คก่อน (ตุ้มขอ
 ใช้คำว่ากระดานชอล็ค เพราะใช้ชอล็คเขียน บางคน
 เรียกว่ากระดานเขียวหรือกระดานดำตามสีที่ใช้ทา
 กระดาน) อาจารย์ให้บางคนเขียนบนกระดานให้ดูว่า
 เขียนถูกวิธีหรือไม่ แล้วจึงเขียนลงสมุด ที่แรกตุ้มก็นึก
 ราคาญว่าทำไมอาจารย์ต้องให้ตุ้มดูวิธีเขียนของอาจารย์
 เพราะตุ้มดูจากที่อาจารย์เขียนเสร็จแล้วก็ได้ ไม่เห็นมี
 อะไรต่างกันเลย แต่ตุ้มคิดผิด เพราะการเขียนต้องม้วน
 เขียน ตัวหนังสือทุกตัวต้องมีหัวต้องเขียนหัวก่อน สระ
 บางตัวเช่น สระ ไม้มีหัว ก็ต้องมีวิธีตั้งต้นเขียน
 เหมือนกัน ตุ้มเขียนสระ ๕ ผิดวิธีหลายหน เพราะหัด
 ที่อาจารย์เห็นจึงบอกตุ้ม ทำให้ตุ้มไม่กล้าทำเก่งไม่
 ยอมดูอาจารย์เขียนอีกต่อไป

อาจารย์มักจะให้นักเรียนวาดรูปประกอบคำใหม่
 ที่เรียน ทำให้ตุ้มจำคำได้เป็นอย่างดี และตุ้มคิดว่า

เด็ก ๆ อย่างตื้นซุ่มชอบวาดรูปที่สุด บางทีอาจารย์ก็เอา
กระดาษที่โรเนียวแล้วมีตัวหนังสือลายมือของอาจารย์
และมีรูปมาให้ให้นักเรียนเขียนตามบ้าง หรือระบายสี
ตามทอาจารย์บอกบ้าง

การเขียนส่วนมากก็เขียนตามอาจารย์บ้าง เขียน
จากบัตรคำบ้าง หรือเขียนจากหนังสือสุภาษิตและ
หนังสือเล่มยักษ์ บางครั้งตื้นซุ่มก็เขียนโดยไม่มีแบบให้ดู
และตื้นซุ่มสังเกตว่า คำที่เขียนโดยไม่มีดูแบบนั้น เป็นคำ
สั้น ๆ หรือคำที่ตื้นซุ่มจะสะกดเองได้

การเรียนของตื้นซุ่มในชั้นเด็กเล็กเป็นไปอย่างมีหลัก
มีความมุ่งหมาย เป็นการเรียนอย่างเข้าใจ อย่างเต็ม
ใจ และด้วยความสบายใจ ตื้นซุ่มจึงรักโรงเรียนของตื้นซุ่ม
มาก และอยากไปโรงเรียนทุกวัน ความรู้ที่จะให้กับ
เด็ก ๆ ขนาดตื้นซุ่มนี้ ชอบเบ็ดเตล็ด ถ้าอาจารย์เกิด
อยากให้ตื้นซุ่มรู้มาก ๆ สอนสิ่งที่ยากเกินไป ตื้นซุ่มก็เรียน
ไม่ไหว เป็นการเสียทั้งเวลาและเสียแรงงานเปล่า ๆ
อีกอย่างหนึ่งเด็กขนาดชั้นเด็กเล็กอายุ ๕-๖ ขวบ มือ
ยังไม่แข็งแรงมากนัก ให้จับดินสอเขียนนาน ๆ อย่าง

พวกนักเรียนพี่ ๆ ย่อมไม่ได้ เพราะเมื่อยลาเต็มทน
อาจารย์ของต๋มเข้าใจต๋มคทเดียว

ถึงสนับต๋มโชคคอกแล้ว ได้เล่นซนซนประถม
บท ๑ อาจารย์ไม่ได้บอกว่าใครได้ท ๑ ท ๒ ต๋มคใจ
ว่าไม่มีใครต้องเรียนชาชนเลย อ้วนยังคงเป็นเพื่อนรัก
ของต๋ม และต๋มก็ไปบ้านอ้วนหลายหน แม่ของอ้วน
ใจดี พุดเพราะ และมีขนมเลี้ยงต๋มหลายอย่าง

เมื่อต๋มอยู่ชั้นประถมบท ๑ ต๋มเรียนภาษาไทยอย่างไร

ในชั้นประถมบท ๑ น ต๋มต้องใช้หนังสือหลาย
เล่ม เฉพาะวิชาภาษาไทย ต๋มมีหนังสือสุดาขาวเล่ม
๓,๔ หนังสืออ่านมาตรฐานเล่ม ๑ แบบหัดอ่านเล่ม
ต้นของพระวภาชนวทยาสิทธิ และหนังสือดอกสร้อย
สุภาวิศ ต๋มรู้สึกตัวว่าโตะนมาก เพราะมีหนังสือต้อง
เรียนหลายเล่ม

การฟังและการพูด ต๋มขอพูดรวมกันว่า คล้าย
กับตอนต๋มอยู่ชั้นเด็กเล็ก คือในชั้นประถมบท ๑ น
อาจารย์ยังคงฝึกการฟังให้เข้าใจ มีบรรยายในการฟัง
พอควร ไม่พูดสอในเวลาที่ฟัง หรือทำเสียงรบกวนใน
เวลาทคนนอนพูด อาจารย์ยังคงฝึกให้นักเรียนกล้าพูด

กล้าแสดงตน วางท่าทางในการพูดได้พอสมควร และ
ต้องพูดให้ถูกต้อง โดยเฉพาะตัว ร, ล เพราะการฝึก
อย่างนี้ต้องฝึกติดต่อกันไป ตุ่มจึงมีเวลาสำหรับสนทนา
ในตอนเช้าทุกวัน (Sharing period) ตั้งแต่ ๘.๔๕-
๙.๐๐ น.

สิ่งที่เพิ่มขึ้นคือ ตุ่มได้ฟังกลอนง่าย ๆ เป็นนิทาน
บ้าง บทสอนใจบ้าง และได้ฟังวิทยุโรงเรียนอีกด้วย
วิทยุโรงเรียน คือ รายการสอนทางวิทยุของกระทรวง
ศึกษาธิการ วิชาที่สอนมี สังคมศึกษา ขบร่องดนตรี
และภาษาอังกฤษ ห้องของตุ่มได้ฟังวิชาสังคมศึกษา
ซึ่งนอกจากจะเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนโดยตรงแล้ว บางทีก็
มีข่าวแปลก ๆ ให้ฟังด้วย บางครั้งตุ่มชอบฟังวิทยุ
โรงเรียน แต่ถ้าฟังทุกรายการก็น่าเบื่อเพราะไม่เห็นตัว
คนพูด ถ้าเป็นรายการทางทวคงสนุกกว่า เพื่อนบาง
คนของตุ่มไม่ชอบฟังวิทยุโรงเรียนเลย และมักถามว่า
เพื่อน ๆ บางคนก็อยากฟัง
เรื่องการพูดหน้าชั้นของนักเรียนนั้น ตุ่มคิดว่าเรา
ควรบอกทุกคน บางคนแตงนิทานเอง จึงไม่ค่อยจบ

เรื่องง่าย ๆ บดกับแว่เลาได้ตกลงเหลือเกิน ตุ่ม
หัวเราะจนเหนื่อย ส่วนเรื่องหาข่าวมีรูปภาพประกอบ
จากหนังสือพิมพ์ยังคงมีอยู่ตามเดิม

บางทีอาจารย์เอาเครื่องบันทึกเสียงมาอัดเสียงพูด
หน้าชั้นของนักเรียน นักเรียนตื่นเต้นเป็นการใหญ่
เพราะได้ฟังเสียงของตัวเองจากเครื่องบันทึกเสียง ตุ่ม
จำเสียงตัวเองแทบไม่ได้ นักเรียนได้ยื่นข้อบกพร่อง
ของตนถนัด และจำกัน เครื่องบันทึกเสียงเหมือน
กระจกเงา กระจกเงาบอกให้ตุ่มรู้ว่าตุ่มหัวผมยังไม่
เรียบ ส่วนเครื่องบันทึกเสียงก็บอกให้ตุ่มรู้ว่า คำว่า
“เสส” “เสส” ยังมียุบข้างนิดหน่อย และอาจารย์
ก็ช่วยแก้ตัว ร ทเป็น ล ของตุ่มให้บ้าง

บางครั้งอาจารย์ก็ให้แสดงละครสั้น ๆ จากเรื่องที่
ฟัง โดยนักเรียนคิดทำท่าทางเอง มีนักเรียนหลายคน
แสดงได้ดีมาก และได้รับการปรบมือชมเชย

การอ่าน ตุ่มหัดอ่านหนังสือเหมือนแสดงละคร

เช่นตุ่มเป็นสุดา หมูเป็นคาว ตุ่มกับหมูจะอ่านเฉพาะ
ตอนที่เป็นคำพูดของสุดาและคาวเท่านั้น คำอธิบาย

หรือคำบรรยายอนนตเป็นผู้อ่าน ตอนแรก ๆ อ่านผิด ๆ ถูก ๆ กัน ทีมอ่านตอนของทีมหมดแล้ว ยังอุตสาหะอ่านลาไปถึงตอนของนินดอ๊ก แต่ต่อมานักเรียนก็อ่านได้ถูกต้องดี เมื่ออ่านจบตอนแล้วอาจารย์ก็ให้ตอบคำถามด้วยปากเปล่า และต่อมาก็หัดเขียนคำตอบสั้น ๆ ในสมุด อย่างที่เรียกว่า อ่านเอาเรื่อง คำว่า “อ่านเอาเรื่อง” นี้ ทีมสงสัยเพราะฟังดูแปลกหู แต่อาจารย์ก็อธิบายให้ทราบ ทีมว่าจอนอ่านอะไรไม่ค่อยรู้เรื่อง เขาคง “อ่านไม่เอาเรื่อง” แน่

นอกจากทีมจะได้อ่านคำใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นทุกวันแล้ว ทีมยังเรียนสะกดตัวมากขึ้นอีกด้วย หนังสือหัดอ่านเล่มต้นให้หลักเกี่ยวกับการสะกดตัวและการผัน ได้เป็นอย่างดี ทีมรู้จักสระ ๒๘ ตัว รู้จักอักษรกลาง สูง ต่ำ รู้จักผันตามพวกอักษรทั้งสามอย่างได้ ทีมรู้ว่าพยัญชนะต้นและตัวสะกดคืออะไร ดังนั้นการเรียนแบบใหม่ของทีมนี้ ก็ไม่ใช่แบบใหม่เอี่ยมทีเดียว แต่ได้ใช้หลักเดิมคือการสะกดตัวมาประกอบ เมื่อทีมโตพอควรและติดโรงเรียน ติดการอ่าน การเขียนเสียแล้ว การเรียน

ของตุ้มจึงเหมือนเดินบนถนนคอนกรีต ไม่ต้องสะดุด
ไม่เร็วหรือตกบ่อน้ำตาเลย

อาจารย์ มีกิจกรรม ประ กอบ การอ่าน หลาย อย่าง
เช่น ให้ตุ้มคัดคำที่อ่านได้จากหนังสือพิมพ์ตลกตลก
ถ้าได้ตัวหนังสือโต ๆ ก็ยิ่งดี และวาดรูปประกอบด้วย
หรือหารูปมาติดก็ได้ ตุ้มแข่งกับอ้วนว่า ใครจะหาคำ
มาติดได้มากกว่ากัน และอาจารย์จะเขียนคำว่า “ดีมาก
เป็นพิเศษ” ให้หรือไม่ ปรากฏว่า ครั้งแรกที่อาจารย์
ให้ทำนั้น อ้วนคัดคำได้น้อยกว่าตุ้มสองคำ และเราได้
“ดีมากเป็นพิเศษ” ทั้งสองคน ตุ้มจึงมีกำลังใจว่า ถ้าตุ้ม
มีความตั้งใจและพยายามทำอะไรแล้ว ตุ้มต้องทำได้
แน่นอน บางที่อาจารย์ก็ฝึกการอ่าน โดยให้เราตอบ
ปัญหา “ฉันคือใคร?” อาจารย์เอาคำที่ตุ้มเรียนแล้วมา
แต่ง เช่น ปัญหาว่า ฉันอยู่ในที่ต่าง ๆ ฉันอยู่ในดิน
ฉันอยู่ในน้ำด้วย ฉันช่วยให้คนและสัตว์มีชีวิต ฉัน
ช่วยให้ไฟลุก ฉันคือใคร? พออ่านจบ ตุ้มก็รู้ทันทีว่า
หมายถึงอากาศ เพราะตุ้มเรียนกับอาจารย์แล้ว ปัญหา

ที่ไม่ยากจนเกินไป ทำให้ผู้รู้สกอยากตอบอยากอ่าน
แต่บางที่ผู้ตอบไม่ถูกก็มี

ห้องเรียนประถมปีที่ ๑ ของผู้เป็นร้านขายหนังสือ
เหมือนชนเด็กเล็ก มีหนังสือใหม่ ๆ เพิ่มอีกหลายสิบ
เรื่องทั้งหนังสือภาษาอังกฤษและภาษาไทย สำหรับ
หนังสือภาษาอังกฤษ อาจารย์ได้แปลเป็นภาษาไทย
แล้วพิมพ์ติดไว้ในเล่ม นักเรียนจึงอ่านเองได้ พวก
นักเรียนอ่านกันเร็วและเบอเร็วเหลือเกิน อาจารย์ต้อง
หาหนังสือเรื่องใหม่มาวางไว้ให้อ่านเสมอ บางที่
อาจารย์ขอยืมหนังสือสำหรับเด็กจากห้องสมุดของ
วิทยาลัยวิชาการศึกษาบ้าง บางครั้งนักเรียนก็เอา
หนังสือของตนมามอบให้อาจารย์เพื่อให้เพื่อน ๆ
ได้ขอยืมอ่าน พวกหนังสือการ์ตูนมี ๒๐ กว่าเล่ม
หนังสือพวกหลังนี้ เจ้าของให้เป็นสมบัติของห้องเลย
ทีเดียว เรื่องหนังสือการ์ตูนเป็นปัญหาเหมือนกัน
เพราะในชั้นประถมปีที่ ๑ นี้ เราอ่านกันเก่งขึ้น ไม่
เหมือนชนเด็กเล็กที่เราเคยเป็นส่วนใหญ่ เมื่ออ่านเก่ง
ขึ้น อาจารย์ก็บอกให้เราทราบว่า หนังสือการ์ตูนมีรูป
มากมายและถูกใจนักเรียนก็จริง แต่บางที่เขาใช้ภาษา

ไม่สุภาพ ถ้านักเรียนจะชอกขอให้ผู้ใหญ่ช่วยเหลือให้
 คุณแต่งเรื่องตลกน้อย แปลว่าอาจารย์ไม่อยากให้
 นักเรียนจำคำที่ไม่เหมาะสำหรับเด็ก ๆ ที่น่ารักนั่นเอง
 เพื่อนของตุ้มคนหนึ่งขอคำแนะนำอาจารย์ว่า ตุ่มไม่เคย
 ใช้คำหยาบ ๆ อย่างในหนังสือการ์ตูนเลย ตุ่มผู้ชอบ
 หนังสือการ์ตูนเป็นชีวิตจิตใจ ให้คำแนะนำทางนี้ทีเดียว
 ตุ่มพูดถูกเหมือนกัน แต่คงมีเด็ก ๆ จำนวนไม่น้อย
 ที่ถูกอิทธิพลของหนังสือการ์ตูนทำให้หมดความน่ารัก
 ตุ่มสังเกตได้อีกอย่างหนึ่งว่า พวกเด็กผู้หญิงไม่ชอบ
 หนังสือการ์ตูนนัก มีแต่เด็กผู้ชายที่อ่าน ที่ดูรูปกัน
 ไม่วางมือ

การอ่านของตุ้มดีขึ้นเป็นลำดับ เพราะอ่านหนังสือ
 มากด้วย ไม่ได้จำกัดในวงแคบ ๆ เพียงหนังสือเรียน
 เท่านั้น ความเคยชินจากการได้พบคำ ๆ เดียวกันในที่
 ต่างกัน ทำให้ตุ้มสนุกในการอ่าน อาจารย์ได้แบ่งเวลา
 ของวิชาภาษาไทย ให้นักเรียนได้ผลัดกันเข้าห้องสมุด
 ของโรงเรียน เพื่อตุ้มจะได้รู้จักมารยาทในการใช้ห้อง
 สมุด และได้อ่านหนังสือแปลก ๆ รูปสวย ๆ มากขึ้น
 ครบหนึ่งอาทิตย์เคยพาตุ้มกับเพื่อน ๆ ไปห้องสมุด

วิทยาลัยวิชาการศึกษา เราไม่ได้ไปพร้อมกันทั้งห้อง
 อาจารย์แบ่งให้ไปวันละ ๓-๔ คน พวกที่เหลือทำงาน
 อยู่ในห้องเรียน ตุ่มไปอยู่ที่ห้องสมุดของวิทยาลัย ๆ
 ราวชั่วโมงกว่า ๆ ตุ่มก็แสนจะติดใจ อยากไปบ่อย ๆ
 เพราะที่นั่นมีหนังสือสำหรับเด็กมากมายอ่านอีกหลายเล่ม
 กว่าทั้งหมด “ยายบุญ” เพื่อนของตุ่มติดใจมากเป็น
 พิเศษ ถึงกับนัดให้คุณแม่ของเขาไปรับที่ห้องสมุดใน
 ตอนเย็นแทนที่เขาจะคอยที่โรงเรียน

ตุ่มเริ่มหัดอ่านกลอนให้ถูกจังหวะด้วย อาจารย์
 ให้ตุ่มอ่านหนังสือดอกสร้อยสุภาษิต ๕ เรื่องด้วยกัน
 แต่ละเรื่องมีคติสอนใจทั้งสิ้น บางที่อาจารย์ก็หากกลอน
 ง่าย ๆ มาให้อ่าน

ก่อนจบเรื่องการอ่าน ตุ่มขอเล่าด้วยว่า แม่ของ
 ตุ่มน่ารักเหลือเกิน แม่ให้คนสวนทำทวางหนังสือเล็กๆ
 ให้ตุ่มด้วย เวลาแม่ไปงานที่เขามิหนังสือสำหรับเด็ก
 ขาย แม่ขอหนังสือมาฝากตุ่มทุกที หนังสือภาษาอังกฤษ
 ก็มี ซึ่งแม่ขอเฉพาะเวลาเขาลดราคาเท่านั้น แล้ว
 แม่ก็เล่าให้ตุ่มฟังเวลาแม่ว่าง แม่ช่วยห่อปกหนังสือ

ให้ตุ้มช่วย ตุ้มอยากอวดทเกบหนึ่งสอของตุ้มที่สุด
 แม่ช่างนารักทจตอะไร ๆ ให้ตุ้ม ตุ้มภูมิใจเหลือเกิน
การเขียน มีเขียน คัด แต่งประโยค และแต่ง
 เรื่องสั้น ๆ สำหรับการเขียนและคัตนั้น ตุ้มทำได้ดีพอ
 ใช่ว่าที่อาจารย์ให้เขียนล้วนเป็นคำที่ตุ้มเรียนแล้วจาก
 การอ่านหรือการสะกดตัว แต่ต้องฟังให้ได้ว่าอาจารย์
 ต้องการให้เขียนคำอะไร ซึ่งที่จริงก็ไม่ยากนัก เพราะ
 อาจารย์เตือนให้ฟังอาจารย์ก่อน เช่นคำว่า แบ กับ แป
 คล้ายกันมาก ถ้าไม่ตั้งใจฟังก่อนก็อาจเขียนผิดได้
 การคัด ตุ้มก็คัดได้สวยเหมือนกัน (แม้ว่าอย่างนั้น)
 ทั้งแม่และอาจารย์ไม่ยอมให้ตุ้มเขียนหวัด ๆ แม่
 กระนั้นสมุดของตุ้มก็ยังไม่สะอาดเท่าที่ตุ้มต้องการ
 สำหรับการแต่งเรื่อง อาจารย์ฝึกให้ตุ้มแต่งเป็น
 ประโยคสั้น ๆ ด้วยปากเปล่าก่อนจนคล่องแล้ว จึงให้
 เขียนลงสมุด เช่น อาจารย์สอนคำว่า “ข้าว” ตุ้มก็แต่ง
 ประโยคว่า “ตุ้มกินข้าวกับพ่อแม่” จะว่า “กินข้าว”
 เฉย ๆ ไม่ได้ อาจารย์ว่าคนนอนฟังไม่รู้เรื่อง เวลาเขียน
 เป็นประโยคนี้ บางทีก็เขียนกันผิด ๆ ถูก ๆ เพราะ
 นักเรียนชอบแต่งประโยคแปลก ๆ อาจารย์ไม่เคยว่า

อะไร เขียนผิดก็แก้ใหม่ได้ และถ้าต้อมมีการบ้านแต่ง
ประโยค ต้อมชอบแต่งให้แปลกและยาก ต้อมถาม
คำยากจากแม่บ้าง อาจารย์ก็ไม่ได้ดูต้อม อาจารย์อาจ
จะคิดว่าเมื่อต้อมเขียนคำใหม่ด้วยความต้องการ ของตน
เองแล้ว ต้อมก็ได้เรียนรู้เหมือนกัน ทำให้ต้อมเก่งขึ้น

เวลาเรียนแต่งเรื่องก็น่าสนใจดี อาจารย์กับ
นักเรียนช่วยกันแต่งเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เราเห็นในโรงเรียน
เช่น เรื่องสนามเด็กเล่นในโรงเรียนของเรา อาจารย์
พานักเรียนไปทัศนศึกษาเด็กเล่น ช่วยกันคิดช่วยกันจำว่า
จะเขียนว่าอะไร เมื่อกลับเข้าห้องเรียน อาจารย์ก็ให้
นักเรียนบอกให้อาจารย์เขียนที่กระดาน ใครบอกไม่ได้
ก็แพ้ ต้องคอยบอกรอบต่อไป นักเรียนช่วยกันบอกจน
จบเรื่องแล้ว เราก็อ่าน แล้วจึงเขียนตามอาจารย์ บาง
ทีเมื่อเราเรียนวิทยาศาสตร์เรื่องสัตว์ เราก็กช่วยกันเขียน
เรื่องสัตว์ในโรงเรียน มีเรื่องไก่ เรื่องกระต่าย เป็นต้น
ต่อมาอาจารย์ได้ให้ต้อมแต่งเรื่องสั้น ๆ ประกอบภาพ
อาจารย์มีกระดานโรเนียวมาแจก ในกระดานนั้นมีรูป
ด้านซ้ายมือ มีเส้นบรรทัดด้านขวามือ ให้นักเรียนช่วย
กันดูว่าคนหรือสัตว์ในภาพทำอะไรกันบ้าง จะแต่งเป็น

เรื่องอย่างใดดี แล้วให้นักเรียนช่วยบอกอาจารย์เขียน
บนกระดาน นักเรียนอ่านและลอกตาม เมื่อนักเรียน
ชินกับการแต่งเรื่องด้วยปากเปล่าแล้ว อาจารย์ก็ให้แต่ง
เรื่องจากภาพที่เห็นเอง สันยาวอย่างไรอาจารย์ไม่ว่า
ขอให้เกี่ยวกับภาพที่เห็นก็แล้วกัน เมื่อเขียนเรื่องเสร็จ
แล้ว นักเรียนระบายสีรูปได้ตามใจชอบ ในห้องของ
ตุ้ม บิดแต่งเรื่องได้เก่งมาก เก่งพอ ๆ กับที่เขาเล่า
นิทานยาว ๆ ที่เขาแต่งเอง เรื่องที่บิดแต่งขึ้น เขา
เขียนในสมุดที่คุณแม่ให้เขาสำหรับเขียนอะไร ๆ เล่น
นิทานของบิดมีเพื่อน ๆ ขอยืมอ่านหลายคน ตุ้มอยากรู้
จริงว่าเมื่อบิดโตขึ้น เขาจะเป็นนักประพันธ์ไหมหนอ?

“ตุ้มเรียนภาษาไทยอย่างไร” ก็คงจบเพียงเท่านั้น
ตุ้มเชื่อว่าตุ้มคงสอบขึ้นชั้นประถมปีที่ ๒ ได้ และในปี
ต่อไป ตุ้มก็คงมีสิ่งที่น่าสนใจเรียนเพิ่มเติมขึ้น
เรื่อย ๆ ตุ้มคงได้เรียนหลักการอ่านภาษาไทยให้แตก
ฉานขึ้นในเวลาต่อไป ดังนั้นการเรียนของตุ้มเป็น
อย่างไร และจะได้รับความดีหรือไม่ จึงอยู่ที่ท่านผู้อ่าน
จะได้พิจารณาเอาเอง

(หมายเหตุ—เรื่อง “ตุมเรียนภาษาไทยอย่างไร” เป็นเรื่อง
เขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของคุณแม่ของตุม และ
จากการสังเกตเกี่ยวกับความก้าวหน้าในด้านการ
เรียนและความรู้สึกนึกคิดของตุมประกอบกัน
—ผู้เขียน)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ตรา
นายกำจร สัตถกุล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๑๕ มีนาคม ๒๕๐๖

